

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MELCHIORA WATHELETA
přednesené dne 6. dubna 2017¹

Věc C-331/15 P

Francouzská republika
proti

Carlu Schlyterovi

„Kasační opravný prostředek – Přístup k dokumentům – Podrobné stanovisko Evropské komise k návrhu vyhlášky o ročním výkazu látek v nanočásticovém stavu sdělenému francouzskými orgány Komise podle ustanovení směrnice 98/34/ES – Rozhodnutí Komise o odepření přístupu – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Článek 4 odst. 2 třetí odrážka – Výjimka z práva na přístup – Ochrana cílů vyšetřování“

Úvod

1. Svým kasačním opravným prostředkem Francouzská republika navrhuje zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie ze dne 16. dubna 2015, Schlyter v. Komise (T-402/12, „dále jen „napadený rozsudek“ EU:T:2015:209), kterým tento soud vyhověl žalobě Carla Schlytera znějící na zrušení rozhodnutí Komise ze dne 27. června 2012 (dále jen „sporné rozhodnutí“).

2. Sporným rozhodnutím odepřela Komise na základě článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise² C. Schlyterovi v období po které trvá *status quo* nebo přerušeni práci³, přístup k podrobnému stanovisku⁴ Komise k návrhu vyhlášky o obsahu a podmínkách předložení ročního výkazu látek v nanočásticovém stavu (2011/673/F), jež jí byla francouzskými orgány sdělena podle směrnice 98/34, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998⁵. Tento postoj vycházel z analogie mezi postupem upraveným směrnicí 98/34 na straně jedné a řízením pro nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU a řízením v oblasti státní podpory podle článku 108 SFEU na straně druhé⁶.

1 – Původní jazyk: francouzština.

2 – Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331.

3 – Stanovené článkem 9 odst. 2 druhou odrážkou směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20 s. 337).

4 – Vydanému podle čl. 9 odst. 2 druhé odrážky směrnice 98/34.

5 – Úř. věst. 1998, L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21 s. 8. Je třeba poznamenat, že směrnice 98/34 byla zrušena článkem 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1). Jelikož směrnice 98/34 „byla několikrát podstatně změněna, [měla by být z] důvodu srozumitelnosti a přehlednosti [...] uvedená směrnice kodifikována.“ (viz bod 1 odůvodnění směrnice 2015/1535). V tomto ohledu uvádím, že články 5 a 6 směrnice 2015/1535 (které nejsou na projednávanou věc použitelné *ratione temporis*) z podstatné části odpovídají článkům 8 a 9 směrnice 98/34.

6 – Viz bod 41 napadeného rozsudku. Ve sporném rozhodnutí Komise zdůraznila skutečnost, že jak řízení v oblasti státních podpor, tak postup upravený směrnicí 98/34 jsou dvoustranné povahy a že podrobné závěry a připomínky Komise jsou určeny výhradně dotčenému členskému státu.

3. Podaný kasační opravný prostředek se týká výjimky upravené v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, která se týká ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu, a přesněji otázky, zda podrobné stanovisko vydané Komisí v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 je součástí vyšetřování ve smyslu tohoto ustanovení, či nikoli.

4. Bude tedy nezbytné zkoumat znaky postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34 za účelem ověření, zda představuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

5. Kromě toho v případě, že by podrobné stanovisko vydané Komisí v rámci postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34 bylo součástí vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, vyvstala by otázka, zda by zpřístupnění tohoto dokumentu v projednávané věci ohrozilo cíl postupu stanoveného směrnicí 98/34.

Právní rámec

Směrnice 98/34

6. Článek 8 směrnice 98/34 stanoví:

„1. S výhradou článku 10, členské státy sdělí neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu [...]; členské státy současně Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu.

[...]

Komise neprodleně oznámí ostatním členským státům návrh a všechny dokumenty, které jí byly předány.[...]

U technických specifikací [...] se podrobné připomínky nebo stanoviska Komise nebo členských států mohou týkat pouze toho hlediska opatření, které může bránit obchodu nebo v případě předpisů pro služby volnému pohybu služeb nebo svobodě usazování poskytovatelů služeb, nikoli jeho hlediska daňového nebo finančního.

2. Komise a členské státy mohou členskému státu, který předložil návrh technického předpisu, předat připomínky, které tento členský stát vezme v co největší míře v úvahu při následné přípravě technického předpisu.

3. Členské státy neprodleně sdělí konečné znění technického předpisu Komisi.

4. Informace poskytnuté podle tohoto článku nejsou považovány za důvěrné, pokud o to oznamující členský stát výslovně nepožádá. Každá taková žádost musí být odůvodněna. [...]

[...]“

7. Článek 9 této směrnice stanoví:

„1. Členské státy odloží přijetí návrhu technického předpisu o tři měsíce ode dne, kdy Komise obdrží sdělení podle čl. 8 odst. 1.

2. Členské státy odloží:

– [...],

- aniž jsou dotčeny odstavce 3, 4 a 5, přijetí jakéhokoli jiného návrhu technického předpisu (s výjimkou návrhu předpisu pro služby) o šest měsíců

ode dne, kdy Komise obdrží sdělení podle čl. 8 odst. 1, zaujme-li Komise nebo jiný členský stát do tří měsíců od tohoto dne podrobné stanovisko, z něhož vyplývá, že předpokládané opatření může vytvořit překážky volného pohybu zboží na vnitřním trhu,

[...]

Dotyčný členský stát podá Komisi zprávu o opatřeních, která na základě těchto podrobných stanovisek hodlá přijmout. Komise se k těmto opatřením vyjádří.

[...]

3. S výjimkou návrhu předpisů týkajících se služeb odloží členské státy přijetí návrhu technického předpisu o 12 měsíců ode dne, kdy Komise obdržela sdělení podle čl. 8 odst. 1, zveřejní-li Komise do tří měsíců od tohoto dne svůj záměr navrhnout nebo přijmout směrnici, nařízení nebo rozhodnutí v této věci v souladu s článkem [288 SFEU].“

Narřízení č. 1049/2001

8. Nařízení č. 1049/2001 definuje zásady, podmínky a omezení práva na přístup k dokumentům orgánů Evropské unie podle článku 15 SFEU.

9. Článek 2 tohoto nařízení, nazvaný „Oprávněné osoby a oblast působnosti“, zní takto:

„1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.

2. Orgány mohou s výhradou stejných zásad, podmínek a omezení poskytnout přístup k dokumentům všem fyzickým nebo právnickým osobám, které nemají bydliště ani sídlo v členském státě.

3. Toto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie.

[...]“

10. Článek 4 uvedeného nařízení stanoví výjimky z práva na přístup k dokumentům orgánů Unie, přičemž ty, které nás zajímají, se nacházejí v odstavci 2, který stanoví:

„Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odepřou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany

- obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,
- soudního řízení a právního poradenství,
- cílů inspekce, vyšetřování a auditu.“

11. Článek 4 odst. 6 téhož nařízení stanoví:

„Pokud se některá z výjimek vztahuje pouze na části požadovaného dokumentu, zbývající části dokumentu se zpřístupní.“

12. Článek 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 stanoví:

„Výjimky uvedené v odstavcích 1 až 3 se uplatňují jen po dobu, po kterou je ochrana odůvodněna obsahem dokumentu. [...]“

Skutkové okolnosti

13. Dne 29. prosince 2011 oznámily francouzské orgány v souladu s čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34 Komisi návrh vyhlášky týkající se obsahu a podmínek předkládání ročního výkazu látek v nanočásticovém stavu, přijatý podle článků R. 523-12 a R. 523-13 kodexu životního prostředí (dále jen „návrh vyhlášky“).

14. V souladu s čl. 9 odst. 1 směrnice 98/34 započalo tříměsíční období, po které trvá *status quo* nebo přerušení prací od okamžiku, kdy Komise přijala oznámení stanovené v čl. 8 odst. 1 této směrnice, dne 30. prosince 2011. V březnu 2012, v průběhu tohoto období, po které trvá *status quo* nebo přerušení prací, požádala Spolková republika Německo francouzské orgány o doplňující informace k návrhu vyhlášky, které následně obdržela.

15. Dne 30. března 2012 vydala Komise podrobné stanovisko, jež v souladu s čl. 9 odst. 2 druhou odrážkou směrnice 98/34 vedlo k prodloužení původního období, po které trvá *status quo*, stanoveného článkem 9 odst. 1 směrnice 98/34 (dále jen „podrobné stanovisko“) o další tři měsíce. Dne 2. dubna 2012 sdělilo své připomínky k návrhu vyhlášky v souladu s čl. 8 odst. 2 této směrnice rovněž Spojené království Velké Británie a Severního Irska. Francouzské orgány odpověděly na připomínky Spojeného království dne 6. června 2012.

16. Dopisem ze dne 16. dubna 2012, tedy v období, po které trvá *status quo* nebo přerušení prací, zaslal C. Schlyter Komisi žádost o přístup k podrobnému stanovisku Komise.

17. Dopisem ze dne 7. května 2012 Komise zamítla žádost o přístup ze dne 16. dubna 2012 s odkazem na výjimku uvedenou v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001, přičemž měla za to, že částečnému přístupu nelze vyhovět, protože se uvedená výjimka vztahuje na celý dokument. Rovněž měla za to, že za okolností projednávané věci neexistuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dokumentu.

18. Dne 29. května 2012 zaslal C. Schlyter Komisi na základě článku 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 potvrzující žádost o to, aby svůj postoj přehodnotila.

19. Dne 27. června 2012 Komise potvrzující žádost C. Schlytera zamítla sporným rozhodnutím odůvodněným následujícím způsobem.

20. Komise v bodě 3 sporného rozhodnutí, nadepsaného „Ochrana cílů vyšetřování“, uvedla, že zpřístupnění příslušného podrobného stanoviska by vedlo k porušení ochrany cílů vyšetřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

21. V bodě 4 sporného rozhodnutí, nadepsaného „Částečný přístup“, měla Komise za to, že totéž platí pro celý dokument, k němuž byl požadován přístup, což naprosto vylučuje částečné zpřístupnění podle čl. 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001.

22. V bodě 5 sporného rozhodnutí, nadepsaného „Převažující veřejný zájem na zpřístupnění“, dospěla Komise k závěru, že neexistuje převažující veřejný zájem ve smyslu článku 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001, jenž by odůvodňoval, aby byl dokument i přesto zpřístupněn.

23. Období, po které panoval ohledně vyhlášky *status quo*, uplynulo dne 2. července 2012. Francouzská republika odpověděla na podrobné stanovisko Komise dne 16. července 2012. Dne 26. července 2012 Komise požádala francouzské orgány, aby jí předložily pozměněný návrh, což tyto orgány téhož dne učinily.

24. Dne 6. srpna 2012 Francouzská republika přijala vyhlášku, týkající se obsahu a podmínek předkládání ročního výkazu látek v nanočásticovém stavu, přijatou podle článků R. 523-12 a R. 523-13 kodexu životního prostředí (JORF ze dne 10. srpna 2012, s. 13166). Uvedená vyhláška byla Komisi oznámena dne 22. srpna 2012.

25. Komise poté, co ukončila přezkum vyhlášky a rozhodla, že proti Francouzské republice není třeba zahájit řízení o nesplnění povinnosti, předala dne 25. října 2012 C. Schlyterovi opis dotčeného podrobného stanoviska.

Napadený rozsudek

26. C. Schlyter⁷ ve své žalobě před Tribunálem uplatnil tři žalobní důvody.

27. První žalobní důvod C. Schlytera vycházel z existence nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení při použití článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 a článku 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 ze dne 6. září 2006, o použití ustanovení Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství⁸.

28. První žalobní důvod se zaprvé týkal otázky, „zda dotčené podrobné stanovisko vydané v rámci postupu stanoveného směrnici 98/34 spadá pod čl. 4 odst. 2 třetí odrážku nařízení č. 1049/2001, podle něhož orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu. Zadruhé se účastníci řízení neshodují v otázce, zda s přihlédnutím k povaze uvedeného podrobného stanoviska Komise mohla v období, po které trval *status quo*, vycházet z obecného předpokladu podle čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, vykládaného ve spojení s čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006, podle něhož by zpřístupnění uvedeného stanoviska vedlo k porušení těchto cílů“⁹.

29. Druhý žalobní důvod vycházel z existence nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení, jakož i nedostatku odůvodnění při použití kritéria převažujícího veřejného zájmu vyžadovaného v čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001 a v čl. 6 odst. 1 nařízení č. 1367/2006¹⁰.

30. Třetí žalobní důvod vycházel z nesprávného právního posouzení a zjevně nesprávného posouzení, jakož i nedostatku odůvodnění při použití článku 4 odst. 6 nařízení č. 1049/2001¹¹.

7 – Byl podporován Finskou republikou a Švédským královstvím. Komise byla podporována Francouzskou republikou.

8 – Úř. věst. 2006, L 264, s. 13. Viz bod 34 napadeného rozsudku.

9 – Viz bod 35 napadeného rozsudku.

10 – Viz bod 34 napadeného rozsudku.

11 – Viz bod 34 napadeného rozsudku.

31. Pokud se jedná o první žalobní důvod, měl Tribunál za to, že pojem „vyšetřování“ se týká jak všech přezkumů prováděných příslušným orgánem k prokázání porušení povinnosti, tak řízení, jímž správa shromažďuje informace a ověřuje určité skutečnosti před tím, než přijme rozhodnutí¹². Podle Tribunálu může Komise v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 vydat podrobné stanovisko, v němž dospěje k závěru, že návrh technického předpisu může vytvořit překážky volnému pohybu zboží, volnému pohybu služeb nebo svobodě usazování poskytovatelů služeb v rámci vnitřního trhu¹³. Avšak podle Tribunálu podrobné stanovisko vydané Komisí v rámci tohoto postupu nicméně není součástí postupu, jímž správa shromažďuje informace a ověřuje určité skutečnosti před tím, než přijme rozhodnutí¹⁴.

32. Zprvce Tribunál rozhodl, že v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 Komisi nepřísluší shromažďovat informace před vydáním podrobného stanoviska. Členské státy musí podle názoru Tribunálu oznamovat Komisi své návrhy v oblasti technických předpisů¹⁵.

33. Zadruhé, ačkoli na základě informací předaných oznamujícím členským státem Komise ověřuje určité skutečnosti, podle Tribunálu nepřijímá rozhodnutí, nýbrž případně vydává nezávazné a prozatímní stanovisko. Vydání podrobného stanoviska je pouze výsledkem analýzy návrhu technického předpisu provedeného Komisí, na jehož základě tato dojde k závěru, že návrh technického předpisu může vytvořit překážky volného pohybu zboží a volného pohybu služeb nebo svobody usazování poskytovatelů služeb v rámci vnitřního trhu. Toto podrobné stanovisko mimoto nezbytně neodráží konečný postoj Komise, neboť po jeho vydání dotyčný členský stát podá Komisi zprávu o opatřeních, která na základě tohoto stanoviska hodlá přijmout a Komise se k těmto opatřením vyjádří¹⁶.

34. Tribunál dodal, že podrobné stanovisko vydané Komisí v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 rovněž nepředstavuje výsledek přezkumu orgánu příslušného k prokázání porušení povinnosti¹⁷. Podle Tribunálu je návrh technického předpisu vzhledem k jeho povaze přípravným textem, jenž se může dále vyvíjet a měnit. Dokud není uvedený technický předpis přijat, nemůže porušit pravidla upravující volný pohyb zboží, volný pohyb služeb nebo svobodu usazování poskytovatelů služeb v rámci vnitřního trhu¹⁸. Tribunál rozhodl, že proto se členský stát, jemuž je toto stanovisko určeno, nemůže provinít porušením unijního práva, neboť v okamžiku vydání podrobného stanoviska na základě směrnice 98/34 vnitrostátní technický předpis existuje pouze ve fázi návrhu¹⁹.

35. Tribunál rozhodl, že skutečnost, že směrnice 98/34 stanoví, že jak Komise, tak ostatní členské státy mohou vydat podrobné stanovisko k návrhu technického pravidla oznamujícího členského státu, potvrzuje, že vydání podrobného stanoviska ze strany Komise není součástí přezkumu, který by prováděla k prokázání porušení povinnosti, neboť členské státy mohou pouze oznámit porušení unijních předpisů jiným členským státem, ale nemohou přijmout odůvodněné stanovisko, jímž Komise formalizuje skutečnost, že došlo k porušení předpisů. Podle Tribunálu je podrobné stanovisko, ať přijaté Komisí nebo členským státem, pouze formou oznámení případného střetu návrhu technického předpisu s unijním právem v oblasti volného pohybu zboží, volného pohybu služeb nebo svobody usazování poskytovatelů služeb v rámci vnitřního trhu²⁰.

12 – Viz bod 53 napadeného rozsudku.

13 – Viz bod 54 napadeného rozsudku.

14 – Viz bod 55 napadeného rozsudku.

15 – Viz body 56 a 57 napadeného rozsudku.

16 – Viz bod 58 napadeného rozsudku.

17 – Viz bod 59 napadeného rozsudku.

18 – Viz bod 60 napadeného rozsudku.

19 – Viz bod 61 napadeného rozsudku.

20 – Viz bod 62 napadeného rozsudku.

36. Tribunál měl za to, že podrobné stanovisko vydané Komisí v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 není součástí vyšetřování, jelikož není rozhodnutím konstatujícím porušení povinnosti, ale jedná se o zaujetí počátečního, prozatímního a konzultativního postoje Komise na základě analýzy oznámeného návrhu technického předpisu, přičemž ponechává členskému státu veškeré možnosti uvedený návrh před jeho přijetím pozměnit²¹.

37. Tribunál rozhodl, že řízení o nesplnění povinnosti je klasickým příkladem kontroly *ex post*, jež spočívá v kontrole vnitrostátních opatření poté, co již byla přijata členskými státy, a jeho cílem je obnovení dodržování právního řádu. Podle něj je sice pravda, že postup před zahájením soudního řízení, s nímž počítá řízení o nesplnění povinnosti, rovněž předpokládá fázi dialogu mezi Komisí a dotyčným členským státem, avšak cílem je smírné řešení sporu mezi Komisí a dotyčným členským státem, a nebude-li ho dosaženo, následné předložení věci Soudnímu dvoru z důvodu neslučitelnosti vnitrostátního opatření, jež nabylo platnosti a vyvolává právní účinky na vnitřním trhu, s unijním právem²².

38. Podrobné stanovisko vydané Komisí v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 v tomto ohledu není písemnou výzvou, jelikož formálně v tomto stadiu uvedeného postupu neexistuje mezi Komisí a dotyčným členským státem žádný spor²³.

39. Tribunál podpůrně rozhodl, že i v případě, že by podrobné stanovisko bylo součástí vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, výjimka stanovená v tomto ustanovení neusiluje o ochranu vyšetřování jako takového, nýbrž cíle tohoto vyšetřování²⁴. V tomto ohledu zpřístupnění podrobného stanoviska vydaného Komisí v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 v období, po které trvá *status quo*, nutně neohrožuje cíl tohoto postupu. Podle Tribunálu skutečnost, že Komise zpřístupní své podrobné stanovisko, podle něhož aspekty návrhu technického předpisu mohou případně vytvářet překážky volnému pohybu zboží, volnému pohybu služeb, jakož i svobodě usazování poskytovatelů služeb v rámci vnitřního trhu, neohrožuje cíl spočívající v dosažení vnitrostátního technického předpisu, jenž bude v souladu s unijním právem. Toto zpřístupnění bude podle Tribunálu ze strany dotyčného členského státu vnímáno naopak jako dodatečný podnět k tomu, aby se ujistil o slučitelnosti svého technického předpisu s unijními předpisy, jimiž se řídí tyto základní svobody²⁵.

40. V důsledku toho Tribunál zrušil sporné rozhodnutí v rozsahu, v němž jím byl odepřen přístup k dotčenému podrobnému stanovisku na základě článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001²⁶ a rozhodl, že není třeba dále rozhodovat o tom, zda s přihlédnutím k povaze dotčeného podrobného stanoviska mohla Komise v období, po které trvá *status quo*, vycházet z obecného předpokladu, že zpřístupnění uvedeného stanoviska by vedlo k porušení cílů vyšetřování²⁷. Kromě toho Tribunál rozhodl, že není třeba dále rozhodovat o druhém a třetím žalobním důvodu, jichž se C. Schlyter dovolával²⁸.

Řízení před Soudním dvorem

41. Dopisem předsedy Soudního dvora ze dne 29. října 2015 bylo povoleno vedlejší účastenství České republiky na podporu návrhových žádání Francouzské republiky.

21 – Viz bod 63 napadeného rozsudku.

22 – Viz bod 79 napadeného rozsudku.

23 – Viz bod 80 napadeného rozsudku.

24 – Viz bod 84 napadeného rozsudku.

25 – Viz bod 87 napadeného rozsudku.

26 – Viz bod 89 napadeného rozsudku.

27 – Viz bod 90 napadeného rozsudku.

28 – Viz bod 90 napadeného rozsudku.

42. Písemná vyjádření předložili C. Schlyter, Francouzská republika, Česká republika, Finská republika, Švédské království a Komise. Títo účastníci, s výjimkou České republiky, přednesli na jednání dne 8. února 2017 ústní vyjádření.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

43. Na podporu svého kasačního opravného prostředku vznesla Francouzská republika jediný důvod. V rámci tohoto jediného důvodu kasačního opravného prostředku má za to, že se Tribunál při výkladu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 dopustil několika nesprávných právních posouzení.

44. Tento jediný důvod kasačního opravného prostředku má dvě části.

45. Zaprvé, Francouzská republika má za to, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení, když dospěl k závěru, že postup stanovený směrnicí 98/34 nepředstavuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

46. Zadruhé Francouzská republika má za to, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když podpůrně dospěl k závěru, že i v případě, že by podrobné stanovisko vydané Komisí bylo součástí vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, neohrožovalo by zpřístupnění tohoto dokumentu nutně cíl postupu stanoveného směrnicí 98/34.

Analýza

K první části jediného důvodu kasačního opravného prostředku a existenci „vyšetřování“

Vyjádření účastníků řízení

– Francouzská republika

47. Francouzská republika má zaprvé za to, že definice pojmu „vyšetřování“, kterou používá napadený rozsudek, se neopírá o žádnou definici uvedenou v nařízení č. 1049/2001, směrnicí 98/34 nebo v judikatuře. Uvádí, že Soudní dvůr dosud žádnou obecnou definici vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 neformuloval. Podle Francouzské republiky dokládá rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486), vůli Soudního dvora nesvazovat kvalifikaci „cílů“ vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 formálními podmínkami. Tento rozsudek tak brání příliš restriktivní definici pojmu „vyšetřování“ uvedené Tribunálem v bodě 53 napadeného rozsudku.

48. Zadruhé má Francouzská republika za to, že definice pojmu „vyšetřování“ v napadeném rozsudku není v souladu s řešením zvoleným Tribunálem v rozsudku ze dne 25. září 2014, Spirlea v. Komise (T-306/12, EU:T:2014:816). Podle Francouzské republiky, i když Tribunál v tomto posledně uvedeném rozsudku konstatoval, že je mezi účastníky řízení nesporné, že postup v rámci systému EU Pilot představuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, přesto tento postup zkoumal s cílem určit, zda této kvalifikaci odpovídá.

49. Francouzská republika konstatuje, že v rozsudku ze dne 25. září 2014, *Spirlea v. Komise* (T-306/12, EU:T:2014:816), měl Tribunál za to, že postup může být považován za „vyšetřování“, pokud se Komise dotčeného členského státu dotazuje a žádá jej o informace a poté získané odpovědi před předložením vlastních závěrů, a to i prozatímních, hodnotí. Tudíž na rozdíl od toho, jak rozhodl v napadeném rozsudku, Tribunál v rozsudku ze dne 25. září 2014, *Spirlea v. Komise* (T-306/12, EU:T:2014:816), nevyžadoval, aby měl předmětný postup za cíl prokázání porušení práva nebo vedl k zaujetí konečného rozhodnutí, aby mohl být považován za „vyšetřování“.

50. Francouzská republika má za to, že cíle a průběh postupu v rámci systému EU Pilot jsou značně podobné postupům uvedeným ve směrnici 98/34. Upřesňuje, že cílem postupu v rámci systému EU Pilot, který byl zaveden na dobrovolné bázi mezi Komisí a členskými státy, je ověřit, zda je unijní právo v členských státech dodržováno a správně uplatňováno, a to před případným zahájením řízení o nesplnění povinnosti Komisí.

51. Stejně jako postup v rámci systému EU Pilot představuje postup stanovený směrnicí 98/34 podle Francouzské republiky dialog mezi Komisí a členským státem. Uvádí, že v průběhu posledně uvedeného postupu si Komise od členského státu vyžádá informace a údaje a následně je zhodnotí za účelem případného předložení svého postoje ohledně souladu návrhu technického předpisu s unijním právem prostřednictvím podrobného stanoviska podle čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34. Francouzská republika rovněž uvádí, že z Pokynů týkajících se postupu v rámci systému EU Pilot, které byly Komisí vydány pro členské státy v listopadu 2014, vyplývá, že tento postup nelze použít ohledně textu přijatého po skončení postupu stanoveného směrnicí 98/34.

52. Zatřetí má Francouzská republika za to, že v případě, že by Soudní dvůr z napadeného rozsudku převzal definici pojmu vyšetřování, postup stanovený směrnicí 98/34 s ohledem na své cíle a průběh této definici v každém případě odpovídá.

53. Francouzská republika má za to, že Tribunál porušil účel, průběh a rovnováhu postupu stanoveného směrnicí 98/34, když omezil roli Komise v jeho rámci na pouhé pasivní přijetí oznámení členského státu.

54. Podle Francouzské republiky umožňuje dialog, s nímž počítá postup upravený směrnicí 98/34, upřesnit, změnit nebo propracovat postoje, jakož i smírně vyřešit spor mezi Komisí a členským státem, pokud jde o správné uplatňování unijního práva. Má za to, že tento postup má za cíl zajistit soulad návrhů vnitrostátních technických předpisů s pravidly upravujícími vnitřní trh, i když nemůže vést ke stanovení porušení unijního práva, neboť dotčený vnitrostátní technický předpis není v okamžiku kontroly platný. Podle Francouzské republiky vykonává Komise v průběhu uvedeného postupu preventivní kontrolu s cílem chránit volný pohyb zboží a v tomto rámci často shromažďuje údaje, ověřuje informace a klade podrobné otázky, které se vztahují k návrhu vnitrostátního technického předpisu, takže může shromáždit informace s cílem případného prokázání porušení práva.

55. Francouzská republika ani nesouhlasí s tvrzením uvedeným v bodě 58 napadeného rozsudku, podle kterého přijímá Komise pouze nezávazné a prozatímní stanovisko. Má naopak za to, že vydání podrobného stanoviska představuje rozhodnutí, které Komise přijímá s ohledem na jí provedený přezkum návrhu vnitrostátního technického předpisu a překážek obchodu mezi členskými státy, jež tento předpis může způsobit. Doplňuje, že takové stanovisko je pro členský stát závazné, když prodlužuje původní období, po které trvá *status quo*.

56. Francouzská republika dodává, že po skončení postupu stanoveného směrnicí 98/34 musí Komise rozhodnout o možnosti zahájení řízení o nesplnění povinnosti.

– *Carl Schlyter*

57. Carl Schlyter má za to, že všechny tři argumenty předložené Francouzskou republikou musí být zamítnuty jako nepřijatelné nebo neopodstatněné.

58. Domnívá se zaprvé, že upřesnit a rozvést sporné právní pojmy přísluší Tribunálu, zadruhé, že Tribunál se neodchýlil od svého dřívějšího postoje, jelikož postup v rámci systému EU Pilot není srovnatelný s postupem upraveným směrnicí 98/34, což umožňuje rozdílné zacházení, a zatřetí, že postup upravený směrnicí 98/34 nepředstavuje vyšetřování z důvodu absence oprávnění Komise aktivně shromažďovat informace.

59. C. Schlyter se na prvním místě domnívá, že Tribunál mohl v napadeném rozsudku upřesnit pojem „vyšetřování“, protože nesouhlas ohledně tohoto pojmu byl podstatou sporu. Uvádí, že Tribunál „zkoumal pojem ‚vyšetřování‘, jak byl použit v dřívějších rozsudcích, které se týkaly řízení o nesplnění povinnosti a oblasti státní podpory s cílem určit charakteristické znaky pojmu ‚vyšetřování‘ na základě této judikatury, což mu zároveň umožnilo odlišit tyto předcházející rozsudky od projednávané věci (jinými slovy, rozsudky, které se týkaly řízení o nesplnění povinnosti a oblasti státní podpory, se týkaly vyšetřování, zatímco daný případ, který se týká postupu podle směrnice 98/34, s vyšetřováním nespojuje)“²⁹.

60. C. Schlyter se na druhém místě domnívá, že tvrzení Francouzské republiky, podle kterého použití pojmu vyšetřování v napadeném rozsudku nebylo konzistentní s řešením přijatým Tribunálem v rozsudku ze dne 25. září 2014, *Spirlea v. Komise* (T-306/12, EU:T:2014:816), ve kterém Tribunál rozhodl, že postup v rámci systému EU Pilot představuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, je nepřijatelné. Podle C. Schlytera se toto tvrzení opírá o nový důvod, který mohl být vznesen před Tribunálem, třebaže byl tento rozsudek vydán po napadeném rozsudku; účastníci řízení v této věci nenapadali existenci vyšetřování a postup v rámci systému EU Pilot již byl používán, jelikož je použitelný od roku 2008. Toto srovnání a argument vznesený Francouzskou republikou tudíž mohly být předloženy v řízení před Tribunálem.

61. Kromě toho se C. Schlyter domnívá, že toto konstatování Francouzské republiky je irelevantní, neboť i kdyby taková nekonzistence mezi rozsudkem ze dne 25. září 2014, *Spirlea v. Komise* (T-306/12, EU:T:2014:816), a napadeným rozsudkem existovala, čemuž tak není, nepředstavovala by dostatečný důvod pro kasační opravný prostředek. C. Schlyter tvrdí, že tento argument v každém případě není opodstatněný, neboť v rozporu s tím, co tvrdí Francouzská republika, není postup v rámci systému EU Pilot [který byl Tribunálem kvalifikován jako vyšetřování v rozsudku ze dne 25. září 2014, *Spirlea v. Komise* (T-306/12, EU:T:2014:816)] srovnatelný s postupem upraveným směrnicí 98/34, který z důvodu svých odlišností nemůže být považován za vyšetřování. Mezi těmito dvěma rozsudky Tribunálu tedy neexistuje soudržnost.

62. C. Schlyter tvrdí, že na rozdíl od postupu v rámci systému EU Pilot, Komise při postupu stanoveném směrnicí 98/34 neshromažďuje aktivně informace, ale přijímá od členského státu oznámení, které obvykle musí obsahovat všechny informace a všechny dokumenty, které Komise potřebuje pro posouzení slučitelnosti oznámeného technického předpisu s unijním právem. Dodává, že Komise může později dotyčnému členskému státu klást otázky, ale nemá pravomoc shromažďovat informace od občanů a podniků. Každý dialog s členským státem před přijetím podrobného stanoviska je obvykle velmi omezený.

29 – Viz bod 8 kasační odpovědi C. Schlytera.

63. C. Schlyter je toho názoru, že na rozdíl od postupu v rámci systému EU Pilot, který spočívá na zásadě, že existuje domnělé porušení práva, je pravděpodobnost zahájení řízení o nesplnění povinnosti po postupu upraveném v člancích 8 a 9 směrnice 98/34 omezená. Zprvce postup upravený směrnicí 98/34 je podle C. Schlytera neutrální a automatický a je důsledkem vypracování návrhu vnitrostátního opatření, které spadá do působnosti směrnice, a to aniž primárně vychází z toho, že existuje podezření, že došlo k porušení práva. Zadruhé se C. Schlyter domnívá, že podrobné stanovisko nemůže vést k řízení o nesplnění povinnosti, jelikož porušení práva neexistuje a není jisté, zda se nebezpečí porušení práva realizuje.

64. C. Schlyter se zatřetí domnívá, že Francouzská republika nesprávně tvrdí, že Tribunál v napadeném rozsudku omezil roli Komise na pouhé pasivní přijímání informací³⁰. Toto omezení a tato pasivní role jsou obsaženy v samotné směrnici, čímž je zdůrazněna role informací poskytnutých členským státem. Tvrzení Francouzské republiky, podle kterých pro posouzení toho, zda návrh technického předpisu je nebo není slučitelný s pravidly vnitřního trhu, Komise „často shromažďuje údaje“³¹, jsou podle C. Schlytera neodůvodněná. Má za to, že se jedná o zpochybnění faktického konstatování, které nelze v rámci kasačního opravného prostředku přezkoumávat. Tento argument je tedy nepřijatelný. Kromě toho je podle C. Schlytera tento argument Francouzské republiky mylný, neboť žádná pozdější žádost Komise o vyjasnění věcných otázek není směrnicí vyžadována a nemůže poskytnout přesný celkový přehled o povaze postupu stanoveného směrnicí 98/34. Uvádí, že Komise na rozdíl od postupu v rámci systému EU Pilot nemůže kontaktovat třetí osoby za účelem shromáždění dodatečných informací. C. Schlyter dodává, že podrobné stanovisko nepředstavuje závazné rozhodnutí.

65. Konstatuje, že nic v rozsudku ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486), nenasvědčuje tomu, že by pojem „vyšetřování“ nemohl být definován „restriktivně“. Z tohoto rozsudku podle C. Schlytera ani nevyplývá, že každé opatření související s funkcí Komise jako strážkyně smluv představuje vyšetřování.

– Komise

66. Komise má za to, že definice „vyšetřování“ v bodě 53 napadeného rozsudku je protiprávně restriktivní a představuje porušení článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Uvádí, že tato definice zavádí řadu formálních požadavků, které nemohou být vyvozeny z pouhého výrazu „vyšetřování“ a že ve výrazu „vyšetřování“ nelze nalézt nic, co by tento pojem omezovalo na postupy, které mají za cíl prokázat „porušení práva“ nebo přijetí „rozhodnutí“. Komise zdůrazňuje, že na rozdíl od toho, co k postupu upravenému směrnicí 98/34 uvedl Tribunál, je tento postup formálním souborem fází a dialogů s členskými státy, a nikoli pouhým nezávazným postupem. Podle Komise je v souladu s čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34 dotyčný členský stát povinen, pokud je vydáno podrobné stanovisko, odložit přijetí návrhu technického předpisu o šest měsíců a předložit Komisi zprávu o opatřeních, která na základě tohoto podrobného stanoviska hodlá přijmout. V tomto ohledu tedy podrobné stanovisko ukládá závaznou povinnost. Komise má za to, že podrobné stanovisko nemůže být považováno za prozatímní stanovisko tohoto orgánu. Podle směrnice 98/34 představuje oficiální opatření, které Komise může přijmout ve vztahu k návrhu technického předpisu. Podrobné stanovisko tedy je právní názor přijatý Komisí v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34.

67. Skutečnost, že Komise aktivně neshromažďuje informace, ale že je získává od členských států, je zjevně irelevantní. Komise má za to, že Tribunál přikládá přílišnou váhu tomu, že postup stanovený směrnicí 98/34 představuje kontrolu *ex ante* předpokládaných technických předpisů, a nikoli kontrolu *ex post* těchto předpisů. Podle Komise preventivní povaha postupu podle směrnice 98/34 neznamená, že se nejedná o vyšetřování.

30 – Viz bod 53 tohoto stanoviska.

31 – Viz bod 54 tohoto stanoviska.

68. Komise doplňuje, že dialog a shromažďování informací podle článků 8 a 9 směrnice 98/34 z její strany „jsou jistě neformální, ale skutečně k nim došlo a ve skutečnosti jsou totožné s dialogem, který se vede mezi členským státem a Komisí v průběhu postupu v rámci systému ‚EU-Pilot‘ nebo postupu před zahájením soudního řízení pro porušení práva, který byl kvalifikován jako vyšetřování“³².

– Česká republika

69. Česká republika podporuje argumenty uvedené Francouzskou republikou v kasačním opravném prostředku, jakož i argumenty uvedené Komisí v její odpovědi. Má za to, že vyloučení uplatnění článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 na řízení (probíhající, respektive dosud „živé“) podle směrnice 98/34 zbavuje judikaturu Soudního dvora ohledně řízení podle článku 258 SFEU³³ užitečného účinku.

– Finská republika

70. Finská republika je toho názoru, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že postup upravený směrnicí 98/34 nemá být považován za vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení 1049/2001. Zdůrazňuje, že cílem tohoto nařízení je poskytnout veřejnosti co nejširší právo na přístup k dokumentům orgánů a že případy uvedené v článku 4 tohoto nařízení jako odchylky od tohoto obecného pravidla musí být vykládány restriktivně.

71. Nesouhlasí s postojem Francouzské republiky, podle kterého veškerá činnost související s ochranou základních svobod a s řádným fungováním vnitřního trhu představuje vyšetřování ve smyslu tohoto ustanovení. Stejně tak zpřístupnění dokumentů v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 by Komisí v žádném případě nemělo bránit vykonávat úkoly, které jí byly svěřeny, tj. úkol jednat jako strážkyně smluv nesouvisí s definicí „vyšetřování“ v souladu s nařízením č. 1049/2001³⁴.

72. Finská republika připomíná, že postup upravený směrnicí 98/34 představuje nástroj spolupráce určený k preventivnímu použití vlivu na vnitrostátní legislativní postup³⁵, a protože se opatření nakonec přijaté členským státem může podstatně odchylovat od původního návrhu, musí Komise za účelem posouzení nezbytnosti případného zahájení řízení o nesplnění povinnosti získat nové informace o vnitrostátních právních předpisech³⁶. Postup stanovený směrnicí 98/34 se tedy netýká situace, která by sama o sobě mohla vést k řízení o nesplnění povinnosti³⁷. Připomíná, že postupy, na které se vztahuje čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001, představují následnou kontrolu, jejímž cílem je vyšetřit otázku, zda bylo unijní právo dodrženo a zda bylo použito členskými státy správně.

73. Podle Finské republiky se postup upravený směrnicí 98/34 od řízení pro nesplnění povinnosti a od postupu v rámci systému EU Pilot odlišuje také tím, že tím, kdo je povinen sdělit Komisi údaje uvedené ve směrnici 98/34, je členský stát, kdežto v těchto ostatních dvou postupech je výměna informací prováděna z podnětu Komise.

32 – Komise konstatuje, že „v rámci směrnice 98/34 je zřejmé, že různé fáze postupu (připomínky, podrobné stanovisko, povinnost vzít v úvahu a předložit zprávu, další připomínky Komise) často vyžadují dialog, v rámci kterého může Komise požadovat informace a dodatečná vysvětlení, které poskytne dotčený členský stát podle zásady loajální spolupráce“.

33 – Česká republika a Komise odkazují na bod 63 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že „[z]přístupnění dokumentů vztahujících se k řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení by [...] mohlo změnit povahu a průběh takového řízení, jelikož za těchto okolností by mohlo být ještě obtížnější zahájit jednání a dosáhnout dohody mezi Komisí a dotčeným členským státem, kterou bude učiněna přítrž vytýkanému porušení, aby bylo unijní právo respektováno a předešlo se soudnímu řízení“.

34 – Finská republika odkazuje na stanovisko generálního advokáta Cruz Villalóna ve věcech ClientEarth v. Komise a ClientEarth a PAN Europe v. EFSA (C-612/13 P a C-615/13 P, EU:C:2015:219, bod 43).

35 – Viz rozsudek ze dne 10. července 2014, Ivansson a další (C-307/13, EU:C:2014:2058, bod 41 a citovaná judikatura).

36 – Viz usnesení ze dne 13. září 2000, Komise v. Nizozemsko (C-341/97, EU:C:2000:434, body 17 až 21), ve kterém měl Soudní dvůr za to, že postup změny technických předpisů neodpovídá řízení o nesplnění povinnosti.

37 – V tomto ohledu odkazuje na body 80 a 81 napadeného rozsudku.

74. Pokud jde o definici vyšetřování uvedenou v bodě 53 napadeného rozsudku, má za to, že není v rozporu s tím, co vyplývá z bodů 61 a 62 rozsudku ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486).

– Švédské království

75. Švédské království má za to, že napadený rozsudek je správně odůvodněný a připomínky vůči němu vyjádřené Francouzskou republikou se opírají o chybný výklad článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

76. Podle Švédského království se zásada co největší transparentnosti zakotvená v článku 1 SEU, článku 15 SFEU a článku 42 listiny základních práv Evropské unie objevuje i ve směrnici 98/34. Odvolává se na bod 37 napadeného rozsudku a preventivní kontrolu, o níž usiluje směrnice 98/34, a tvrdí, že jejím cílem je, aby nebylo třeba vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 zahajovat.

77. Švédské království připomíná, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486), konstatoval, že dotčené studie byly součástí nástrojů, které má Komise k dispozici v rámci povinnosti dohlížet na uplatňování práva Unie, kterou má podle čl. 17 odst. 1 SEU, za účelem zjišťování případných nesplnění povinnosti členských států provést do vnitrostátních právních ráďů dotčené směrnice. Konstatuje rovněž, že Soudní dvůr měl za to, že na tyto studie se v důsledku toho vztahoval pojem „vyšetřování“ ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

78. Podle Švédského království není podrobné stanovisko vydané v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 srovnatelné s takovou studií, jako byla studie zkoumaná ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486), vzhledem k rozdílu mezi jejich obsahy a cíli. Doplnuje, že jelikož tento rozsudek neobsahuje obecnou definici pojmu „vyšetřování“, není v projednávané věci přímo relevantní.

79. Pokud jde o údajnou podobnost mezi postupem upraveným směrnicí 98/34 a postupem v rámci systému EU Pilot, Švédské království má za to, že mezi nimi zajisté existují určité podobnosti, ale tyto podobnosti neznamenají, že by tyto dva postupy měly povahu vyšetřování, ale že se oba liší od řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU.

80. Švédské království má za to, že Francouzská republika nesprávně tvrdí, že existují významné podobnosti mezi postupem upraveným směrnicí 98/34 a řízením o nesplnění povinnosti. Má za to, že závěr Tribunálu v bodě 63 napadeného rozsudku je odůvodněný a že tento závěr je podpořen rozsudkem ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486).

81. Švédské království také tvrdí, že Francouzská republika má nesprávně za to, že v případě, že by Soudní dvůr potvrdil definici pojmu „vyšetřování“ uvedenou v napadeném rozsudku, použila by se na postup upravený směrnicí 98/34. Na jedné straně připomíná, že směrnice 98/34 neukládá členským státům povinnosti poskytnout na žádost Komise dodatečné informace a také že neobsahuje žádný právní základ, který by Komisi dával právo takové informace požadovat. Tribunál se tudíž nemohl dopustit nesprávného právního posouzení, když konstatoval, že Komisi v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 nepřísluší před vydáním podrobného stanoviska shromažďovat informace. Na druhé straně, podle Švédského království, vzhledem k tomu, že dotčený členský stát musí po přijetí podrobného stanoviska informovat Komisi o opatřeních, která hodlá na základě tohoto stanoviska přijmout a že Komise musí k těmto opatřením zaujmout postoj, je nemožné, aby Komise tímto stanoviskem zaujala konečný postoj k otázce, zda došlo k porušení unijního práva.

K přípustnosti

82. Pokud jde o první námitku nepřípustnosti vznesenou C. Schlyterem³⁸, je třeba poznamenat, že z bodu 52 napadeného rozsudku vyplývá, že Francouzská republika před Tribunálem tvrdila, že „postup stanovený směrnicí 98/34 musí být považován za vyšetřování“ a že „vydání podrobného stanoviska Komise v rámci uvedeného postupu je součástí vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001“.

83. Avšak konstatování Francouzské republiky, která se v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku týká nesoudržnosti mezi napadeným rozsudkem a rozsudkem Tribunálu ze dne 25. září 2014, *Spirlea v. Komise* (T-306/12, EU:T:2014:816)³⁹, mají za cíl prokázat, že Tribunál se dopustil nesprávného právního posouzení tím, že odmítl kvalifikovat postup upravený směrnicí 98/34 za vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

84. Francouzská republika se totiž opírá o rozsudek Tribunálu ze dne 25. září 2014, *Spirlea v. Komise* (T-306/12, EU:T:2014:816), který byl vydán později než napadený rozsudek, jenž byl vydán dne 16. dubna 2015, pro posílení a doplnění argumentu, podle kterého se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení v právním hodnocení podrobného stanoviska podle čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34, když měl za to, že nepředstavuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

85. Z toho vyplývá, že se Francouzská republika nedovolává nového důvodu kasačního opravného prostředku. V důsledku toho musí být námitka nepřípustnosti zamítnuta.

86. Pokud jde o druhou námitku nepřípustnosti vznesenou C. Schlyterem⁴⁰, z bodu 56 napadeného rozsudku vyplývá, že Tribunál rozhodl, že „v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 Komise nepřísluší shromažďovat informace před vydáním podrobného stanoviska“. Podle mého názoru se toto upřesnění týká pouze znění článků 8 a 9 směrnice 98/34 a v tomto ohledu se tedy Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení.

87. Francouzská republika nicméně tvrdí, že Komise, pověřená preventivní kontrolou za účelem ochrany volného pohybu zboží, často „shromažďuje údaje“⁴¹. V bodě 31 své repliky však Francouzská republika připomíná, „že její důvod kasačního opravného prostředku se netýká průběhu postupu podle směrnice 98/34, který vedl k rozhodnutí, jež C. Schlyter napadl před Tribunálem, ale že se tento důvod týká kvalifikace postupu podle směrnice 98/34 jako vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001“. Jedná se tedy podle ní o právní otázku.

88. C. Schlyter naproti tomu poukazuje na to, že „ani směrnice *ani praxe*⁴², jak dokládá oznámení návrhu opatření Francouzskou republikou, neprokazují aktivní roli Komise“.

89. Je třeba konstatovat, že tento rozpor názorů na konkrétní praxi Komise nemůže zpochybnit konstatování Tribunálu uvedené v bodě 56 napadeného rozhodnutí založené přímo na vlastním textu směrnice 98/34.

38 – Viz bod 60 tohoto stanoviska.

39 – Viz body 48 a 49 tohoto stanoviska.

40 – Viz bod 64 tohoto stanoviska.

41 – Viz bod 78 kasačního opravného prostředku a bod 30 repliky Francouzské republiky.

42 – Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

K věci samé

Úvodní poznámky

90. Podle ustálené judikatury je cílem nařízení č. 1049/2001 poskytnout veřejnosti právo na co nejširší přístup k dokumentům unijních orgánů⁴³.

91. Toto právo nicméně podléhá určitým omezením založeným na důvodech veřejného či soukromého zájmu. Konkrétně nařízení č. 1049/2001v souladu s bodem 11 svého odůvodnění⁴⁴ stanoví v článku 4, že orgány odeprou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení jednoho ze zájmů chráněných tímto článkem. Proto, pokud orgán rozhodne o odepření přístupu k dokumentu, o jehož zpřístupnění byl požádán, je v zásadě povinen vysvětlit, jak by mohl přístup k tomuto dokumentu konkrétně a skutečně ohrozit zájem chráněný výjimkou stanovenou v článku 4 nařízení č. 1049/2001, jíž se tento orgán odvolává. Vzhledem k tomu, že se uvedené výjimky odchylují od zásady co nejširšího zpřístupnění dokumentů veřejnosti, musí být vykládány a aplikovány striktně⁴⁵.

92. Poukazuji na to, že i když čl. 4 odst. 2 třetí odrážka nařízení č. 1049/2001 stanoví, že orgány odeprou přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany, zejména cílů vyšetřování, pojem „vyšetřování“ ve smyslu tohoto ustanovení není nařízením č. 1049/2001 definován.

93. Bez ohledu na chybějící definici nevystal ohledně pojmu „vyšetřování“ spor před Soudním dvorem.

94. Ve věcech, v nichž byly vydány rozsudky ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 43), týkající se řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU, a ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 115), týkající se postupu kontroly spojování podniků podle nařízení Rady (EHS) č. 4064/89 ze dne 21. prosince 1989 o kontrole spojování podniků⁴⁶, bylo mezi účastníky řízení nesporné, že dokumenty, kterých se týkaly žádosti o přístup k dokumentu, se ve skutečnosti týkaly vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001⁴⁷.

95. Kromě toho z bodu 21 stanoviska generální advokátky E. Sharpston ve věci Švédsko v. Komise (C-562/14 P, EU:C:2016:885)⁴⁸ a z bodu 45 rozsudku Tribunálu ze dne 25. září 2014, Spirlea v. Komise (T-306/12, EU:T:2014:816), o postupu v rámci systému EU Pilot vyplývá, že ani žalobci ani členské státy jako vedlejší účastníci na jejich podporu nezpochybňují, že sporné dokumenty týkající se postupu v rámci systému EU Pilot jsou součástí vyšetřovací činnosti ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

43 – Rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 57). Viz rovněž bod 4 odůvodnění nařízení č. 1049/2001, podle kterého „[ú]čelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle [čl. 15 odst. 3 SEU]“, článek 1 nařízení č. 1049/2001, který stanoví, že účelem tohoto nařízení je zejména „vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise uvedeného v článku [15 SEU] tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům“ a čl. 2 odst. 1 nařízení č. 1049/2001, které stanoví, že „[v]šichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení“. Kromě toho článek 42 listiny základních práv stanoví, že „[k]aždý občan nebo občanka Unie nebo každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise.“

44 – Tento bod odůvodnění stanoví, že „[v] zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Je však třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek. Orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět své úkoly. Při posuzování výjimek by měly orgány ve všech oblastech činnosti Unie brát v úvahu zásady právních předpisů Společenství o ochraně osobních údajů.“ Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

45 – Rozsudek ze dne 21. září 2010, Švédsko v. API a Komise (C-514/07 P, C-528/07 P a C-532/07 P, EU:C:2010:541, body 70 až 73 a citovaná judikatura).

46 – Úř. věst. 1989, L 395, s. 1 a oprava Úř. věst. 1990, L 257, s. 13; Zvl. vyd. 08/01 s. 31.

47 – Viz rovněž rozsudek ze dne 14. prosince 2006, Technische Glaswerke Ilmenau v. Komise (T-237/02, EU:T:2006:395, bod 76) k postupu v oblasti státní podpory.

48 – V tomto kasačním opravném prostředku Švédské království Soudnímu dvoru navrhovalo zrušení rozsudku Tribunálu ze dne 25. září 2014, Spirlea v. Komise (T-306/12, EU:T:2014:816).

96. Postup v rámci systému EU Pilot byl Komisí zaveden jejím sdělením „Za Evropu výsledků – použití [unijního] práva“⁴⁹. Tento postup, který zahrnuje dobrovolnou spolupráci mezi Komisí a členskými státy, předchází případnému formálnímu zahájení řízení o nesplnění povinnosti a má za cíl zároveň ověřit správné uplatňování unijního práva a včas vyřešit otázky, které toto uplatňování vyvolává. Postup v rámci systému EU Pilot nahrazuje dřívější praxi Komise zaslání úředních dopisů členskými státy v dané věci⁵⁰.

97. Pojem „vyšetřování“ byl Soudním dvorem specificky zkoumán pouze ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth v. Komise* (C-612/13 P, EU:C:2015:486), aniž však toto zkoumání vedlo Soudní dvůr k definování pojmu „vyšetřování“.

98. V bodech 61 až 65 tohoto rozsudku měl Soudní dvůr za to, že studie⁵¹, které byly vypracovány na objednávku a na účet Komise po uplynutí lhůty pro provedení souboru unijních směrnic z oblasti ochrany životního prostředí, a to za konkrétním účelem spočívajícím v prověření stavu provádění těchto jednotlivých směrnic v několika členských státech, spadají pod vyšetřování Komise ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Soudní dvůr rozhodl, že takové studie patří mezi nástroje, jimiž Komise disponuje v souvislosti s povinností, kterou má na základě čl. 17 odst. 1 SEU, podle něhož pod kontrolou Soudního dvora dohlíží na uplatňování unijního práva, *aby odhalila případná porušení povinnosti* členských států provést dotčené směrnice, a případně rozhodla o zahájení řízení o nesplnění povinnosti proti těm členským státům, u kterých dospěje k názoru, že porušily unijní právo⁵².

99. I když je zřejmé, že pojem „vyšetřování“ v nařízení č. 1049/2001 pokrývá řízení o nesplnění povinnosti⁵³ a vyšetřování, která mohou vést k zahájení tohoto řízení⁵⁴, neomezuje se tento pojem jen na ně a zahrnuje rovněž další postupy stanovené unijním právem týkající se sběru a systematického a formálního ověřování informací nezbytných pro přijetí konečného rozhodnutí se závaznými právními účinky orgánem Unie⁵⁵. V tomto ohledu se domnívám, na rozdíl od připomínek Komise⁵⁶, že Tribunál pojem „vyšetřování“ neomezil na tyto dva příklady (totiž řízení o nesplnění povinnosti a vyšetřování,

49 – COM (2007), 502 final.

50 – Viz zejména Pokyny Komise z listopadu 2014 o postupu v rámci systému EU Pilot.

51 – Podle Soudního dvora „každá z těchto studií, která se týká jednoho členského státu a jedné směrnice, obsahuje [...] srovnání posuzovaného vnitrostátního práva s relevantním unijním právem, jakož i právní analýzu a závěry ohledně prováděcích opatření přijatých dotčným členským státem“. Rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth v. Komise* (C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 61).

52 – Soudní dvůr rozhodl, že okolnost, že vypracování sporných studií svěřila Komise externímu dodavateli, spíše než aby je zajistila vlastními útvary, a že tyto studie neodrážejí její postoj ani nezakládají její odpovědnost, neznamená, že by Komise tím, že objednala vypracování takových studií, sledovala jiný cíl než disponovat díky těmto vyšetřovacím nástrojům podrobnými informacemi o souladu právních předpisů několika členských států s unijním právem životního prostředí, které jí umožní odhalit možná porušení zmíněného práva a případně zahájit řízení o nesplnění povinnosti proti členskému státu, který nesplnil svoje povinnosti. [Viz rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth v. Komise* (C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 63)]. Soudní dvůr kromě toho rozhodl, že pojem „vyšetřování“ není podmíněn existencí formálního rozhodnutí přijatého Komisí rozhodující v kolegiu o zahájení řízení s členskými státy pro nesplnění povinnosti. Rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth v. Komise* (C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 60).

53 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, *LPN a Finsko v. Komise* (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738).

54 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth v. Komise* (C-612/13 P, EU:C:2015:486) a stanovisko generální advokátky E. Sharpston ve věci *Švédsko v. Komise* (C-562/14 P, EU:C:2016:885) o postupu v rámci systému EU Pilot.

55 – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2012, *Komise v. Éditions Odile Jacob* (C-404/10 P, EU:C:2012:393, bod 115), ve kterém Soudní dvůr rozhodl, že „pokud jde o dokumenty, které si mezi sebou vyměnily Komise a oznamující strany či třetí osoby, [v rámci postupu kontroly spojování podniků podle nařízení č. 4064/89], je nesporné, že dotčené dokumenty skutečně spadají pod vyšetřování ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Vzhledem k cíli řízení o kontrole spojování podniků, které spočívá v ověření toho, zda spojení poskytuje oznamujícím stranám tržní sílu, která je způsobilá značně ovlivnit hospodářskou soutěž, shromažďuje Komise v rámci takového řízení citlivé obchodní informace týkající se obchodních strategií zúčastněných podniků, číselných údajů o prodeích, jejich podílů na trhu či jejich obchodních vztahů, takže přístup k dokumentům týkajícím se takového řízení o kontrole může narušit ochranu obchodních zájmů uvedených podniků. Výjimky týkající se ochrany obchodních zájmů a cílů vyšetřování jsou tedy v projednávaném případě úzce propojeny“.

56 – Podle Komise je definice uvedená v bodě 53 napadeného rozsudku „protiprávně restriktivní a představuje porušení článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001“.

kteřá k němu mohou vést), když v bodě 53 napadeného rozsudku rozhodl, že „pojem vyšetřování se týká jak všech přezkumů prováděných příslušným orgánem k prokázání porušení povinnosti, tak řízení, jímž správa shromažďuje informace a ověřuje určité skutečnosti před tím, než přijme rozhodnutí“. Tyto formulace Tribunálu jsou jen příklady a nevylučují další případy⁵⁷.

100. Neexistence definice pojmu „vyšetřování“ v nařízení č. 1049/2001 tedy vyžaduje přesnou a podrobnou analýzu podrobného stanoviska vydaného podle čl. 9 odst. 2 druhé odrážky směrnice 98/34 v kontextu postupu stanoveného články 8 a 9 uvedené směrnice, zejména ve světle oněch dvou příkladů uvedených v bodě 99 tohoto stanoviska.

101. Je rovněž třeba připomenout, že pojem „vyšetřování“ musí být vykládán a aplikován striktním způsobem, jelikož představuje výjimku z obecného pravidla, podle kterého všechny dokumenty musejí být přístupné.

Ke směrnici 98/34

102. Směrnice 98/34 je rozdělena do tří oblastí. Zaprvé, několik ustanovení směrnice 98/34 je věnováno normalizaci⁵⁸. Zadruhé, cílem směrnice 98/34 je zvýšení transparentnosti a vytvoření prostředí vedoucího ke konkurenceschopnosti podniků⁵⁹. Zatřetí, podle ustálené judikatury mají články 8 a 9 směrnice 98/34 za cíl chránit prostřednictvím *preventivní kontroly*⁶⁰ především volný pohyb zboží⁶¹, což je jedna ze základních zásad⁶² Unie.

103. V projednávané věci je nesporné, že podrobné stanovisko založené na čl. 9 odst. 2 druhé odrážce směrnice 98/34 bylo Komisí vydáno poté, co jí Francouzská republika sdělila návrh vyhlášky, a to podle čl. 8 odst. 1 této směrnice. První část jediného důvodu kasačního opravného prostředku se tudíž týká právní povahy postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34 a především právní povahy podrobného stanoviska. V daném případě nás tedy zajímá třetí oblast směrnice 98/34, přičemž oblasti týkající se normalizace a účasti hospodářských subjektů na zlepšení konkurenceschopnosti nejsou pro projednávaný kasační opravný prostředek relevantní.

57 – Viz rozsudek ze dne 21. května 2014, *Catinis v. Komise* (T-447/11, EU:T:2014:267, bod 51), kdy Tribunál rozhodl, že dokumenty získané Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) byly „skutečně součástí vyšetřování“ ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Zpráva sestavená po skončení vyšetřování provedeném úřadem OLAF a doporučení, která jej doplňovala [viz článek 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 883/2013 ze dne 11. září 2013 o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF) a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 a nařízení Rady (Euratom) č. 1074/1999, (Úř. věst. 2013, L 248, s. 1)], nepředstavují rozhodnutí a dotčené vyšetřování není řízením o nesplnění povinnosti ve smyslu článku 258 SFEU.

58 – Viz zejména články 2 až 4 této směrnice. Tato ustanovení byla zrušena článkem 26 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1025/2012 ze dne 25. října 2012 o evropské normalizaci, změně směrnic Rady 89/686/EHS a 93/15/EHS a směrnic Evropského parlamentu a Rady 94/9/ES, 94/25/ES, 95/16/ES, 97/23/ES, 98/34/ES, 2004/22/ES, 2007/23/ES, 2009/23/ES a 2009/105/ES, a kterým se ruší rozhodnutí Rady 87/95/EHS a rozhodnutí Evropského parlamentu a Rady č. 1673/2006/ES (Úř. věst. 2012, L 316, s. 12).

59 – V bodě 82 rozsudku ze dne 4. února 2016, *Ince* (C-336/14, EU:C:2016:72), Soudní dvůr rozhodl, že směrnice 98/34 „má umožnit hospodářským subjektům lépe využívat výhod vlastního vnitřního trhu zajištěním pravidelného zveřejňování technických předpisů navrhovaných členskými státy a umožněním toho, aby tyto subjekty mohly posoudit jejich dopad“. V tomto ohledu Soudní dvůr rozhodl, že je třeba, „aby hospodářské subjekty členského státu byly informovány o návrzích technických předpisů připravovaných jiným členským státem, jakož i o časové a územní působnosti těchto předpisů, tak aby byly schopny se seznámit s rozsahem povinností, které by jim mohly být uloženy, a předjímat případně přijetí těchto předpisů včasným přizpůsobením svých výrobků nebo služeb“. (Viz rozsudek ze dne 4. února 2016, *Ince* (C-336/14, EU:C:2016:72, bod 83). Podle zprávy Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru – Uplatňování směrnice 98/34/ES v letech 2011 až 2013 ze dne 17. července 2015, [COM(2015) 0338 final], oznamovací postup v případě vnitrostátních technických předpisů „umožňuje hospodářským subjektům, včetně malých a středních podniků, vyslovit svůj názor a přizpůsobit včas svou činnost budoucím technickým předpisům. Toto právo kontroly je hospodářskými subjekty široce využíváno, což Komisi a vnitrostátním orgánům pomáhá odhalit případné překážky obchodu“.

60 – Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska. Viz rozsudek ze dne 4. února 2016, *Ince* (C-336/14, EU:C:2016:72, bod 82).

61 – Směrnice 98/34 nemá za cíl pouze předcházení vzniku překážek volného pohybu zboží, ale také předcházení vzniku překážek volného pohybu služeb nebo svobodě usazování v rámci vnitřního trhu.

62 – Viz bod 2 odůvodnění směrnice 98/34, který uvádí, že „vnitřní trh představuje prostor bez vnitřních hranic, ve kterém je zajištěn volný pohyb zboží, osob, služeb a kapitálu; že zákaz kvantitativních omezení pohybu zboží a zákaz opatření s rovnocenným účinkem je jednou ze základních zásad [Unie]“.

– Články 8 a 9 směrnice 98/34

104. Cílem postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34 je *jednat s předstihem a předcházet* přijetí technických předpisů⁶³, které by mohly vytvořit překážky obchodu. Podle Soudního dvora je preventivní kontrola sledovaná články 8 a 9 směrnice 98/34 potřebná, jelikož technické předpisy, na které se tato směrnice vztahuje, mohou vytvářet překážky obchodu se zbožím mezi členskými státy, přičemž tyto překážky mohou být připuštěny pouze tehdy, jsou-li nezbytné pro splnění naléhavých požadavků sledujících cíl obecného zájmu⁶⁴.

105. Článek 8 směrnice 98/34 tedy upravuje postup informování, podle kterého jsou členské státy v zásadě povinny sdělit Komisi každý návrh technického předpisu, který spadá do oblasti působnosti uvedené směrnice⁶⁵.

106. Členské státy tedy musí podle čl. 8 odst. 1 směrnice 98/34 za účelem umožnění této preventivní kontroly sdělovat Komisi návrhy předpisů, jimiž by technické specifikace získaly závaznou povahu, ještě před tím, než tyto předpisy vstoupí v platnost⁶⁶. Dále tyto členské státy musí při následné přípravě technického předpisu v co největší míře vzít v úvahu případné připomínky Komise a ostatních členských států⁶⁷.

107. Ve skutečnosti podle čl. 9 směrnice 98/34 musí být přijetí návrhu technického předpisu oznámeného podle článku 8 této směrnice odloženo o tři měsíce ode dne, kdy Komise obdrží sdělení návrhu technického předpisu. Tento článek zejména stanoví, že toto období se prodlouží na šest měsíců⁶⁸, pokud⁶⁹ *Komise nebo jiný členský stát vydají podrobné stanovisko*, podle kterého předpokládané opatření představuje aspekty, které případně mohou vést k překážkám volnému pohybu zboží⁷⁰.

108. V souladu s čl. 9 odst. 2 *in fine* směrnice 98/34, předloží dotyčný členský stát Komisi zprávu o opatřeních, která na základě podrobného stanoviska hodlá přijmout a Komise se k těmto opatřením vyjádří.

63 – Viz bod 11 stanoviska generální advokátky E. Sharpston ve věci UNIC a Uni.co.pel (C-95/14, EU:C:2015:270), která připomíná, že „[c]ílem směrnice 98/34 je napomoci předejít vytváření nových překážek obchodu na vnitřním trhu. Zavádí mechanismus k zajištění transparentnosti a preventivní kontroly tím, že členskými státy ukládá oznamovat návrhy technických předpisů před jejich přijetím a poté obecně dodržovat alespoň tříměsíční období pro pozastavení prací [...] před přijetím dotyčného předpisu, aby *ostatní členské státy a Komise* měly možnost uplatnit jakékoli připomínky, pokud jde o možné překážky obchodu“. Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska. Je třeba uvést, že nejen Komise, ale také členské státy mohou podle čl. 9 odst. 2 druhé odrážky směrnice 98/34 vydat podrobné stanovisko a mezi podrobnými stanovisky vydanými Komisí a těmi vydanými členskými státy není uvedenou směrnici stanoven *žádný právní rozdíl*. Žádný z účastníků řízení však také netvrdí, že by v rámci postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34 členské státy mezi sebou vedly vyšetřování.

64 – Viz rozsudek ze dne 31. ledna 2013, Belgische Petroleum Unie a další (C-26/11, EU:C:2013:44, bod 49 a citovaná judikatura).

65 – Je třeba poznamenat, že podle čl. 8 odst. 4 směrnice 98/34, nejsou informace poskytnuté podle čl. 8 uvedené směrnice považovány za důvěrné, pokud o to oznamující členský stát výslovně nepožádá. Naproti tomu článek 9 směrnice 98/34 otázku důvěrnosti vůbec nezmiňuje. Z toho vyplývá, že otázka přístupu k podrobnému stanovisku podle čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34 se řídí ustanoveními nařízení č. 1049/2001. Tudiž pokud se jedná o otázku přístupu k podrobnému stanovisku, nepředstavuje směrnice 98/34 ve vztahu k nařízení č. 1049/2001 *lex specialis*, jak bylo navrhováno při jednání.

66 – Viz rozsudek ze dne 15. října 2015, Balázs (C-251/14, EU:C:2015:687, bod 43).

67 – Viz čl. 8 odst. 2 směrnice 98/34.

68 – Toto období je čtyřměsíční v případě projektů týkajících se služeb, pokud Komise nebo některý z členských států vydá podrobné stanovisko, podle něhož předpokládaná opatření představují aspekty, jež by případně mohly tvořit překážku volnému pohybu služeb nebo svobodě usazování hospodářských subjektů v rámci vnitřního trhu.

69 – V souladu s konstatováním Francouzské republiky provedeným během jednání se domnívám, že vydání podrobného stanoviska podle čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34 není fází automatickou, ale nastupuje, pokud „předpokládané opatření představuje aspekty, které případně mohou vytvořit překážky volného pohybu zboží v rámci vnitřního trhu“.

70 – Období, po které trvá *status quo*, se prodlouží na dvanáct měsíců, zveřejní-li Komise do tří měsíců ode dne obdržení sdělení svůj záměr navrhnout nebo přijmout právní předpis ve věci, kterou pokrývá návrh technického předpisu. (Viz čl. 9 odst. 3 směrnice 98/34). Kromě toho, pokud oznamovací povinnost a povinnost pozastavit práce nebyly splněny, technický předpis nelze namítnout vůči jednotlivcům [viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2007, Schwibbert (C-20/05, EU:C:2007:652, bod 38)].

109. Z toho vyplývá, že cíl směrnice není pouze informovat Komisi, ale právě vyloučit nebo omezit překážky obchodu, které by mohl vytvořit navrhovaný technický předpis, informovat ostatní členské státy o technických právních úpravách zamýšlených některým ze států, poskytnout Komisi a ostatním členským státům čas nezbytný k reakci a nabídnout změnu umožňující zmenšit, odstranit nebo odůvodnit omezení volného pohybu zboží vyplývajícího ze zamýšlených opatření a poskytnout Komisi čas nezbytný pro případné navržení harmonizační směrnice⁷¹.

– Články 8 a 9 směrnice 98/34 a postup před zahájením soudního řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU

110. Preventivní či *ex ante* opatření upravené v člancích 8 a 9 směrnice 98/34 se mi nejeví jako srovnatelné s řízením o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU, postupem v rámci systému EU Pilot nebo postupem, který byl předmětem ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 16. července 2015, *ClientEarth v. Komise* (C-612/13 P, EU:C:2015:486), které se týkají zjišťování a řešení případných nesplnění povinností členských států a zjevně představují kontrolu *ex post* uplatňování a dodržování unijního práva, tj. se třemi postupy, které byly Soudním dvorem kvalifikovány jako vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

111. I když je pravda, že stejně jako tyto postupy kontroly *ex post* má preventivní kontrola upravená v člancích 8 a 9 směrnice 98/34 za cíl zajistit, aby dotýčný členský stát splnil povinnosti vyplývající z unijního práva, nemá za cíl ověřit nebo prokázat, že členský stát nesplnil některou povinnost, která pro něj vyplývá ze Smluv⁷².

112. Vzhledem k tomu, že oznámený návrh technického předpisu, který je předmětem podrobného stanoviska, zatím nebyl přijat, a tudíž není žádný nový technický předpis platný, nemůže v této fázi představovat porušení unijního práva a být předmětem řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU⁷³ nebo jiných postupů předcházejících tomuto řízení, které mají za cíl zjišťování a řešení případných nesplnění povinností uložených členským státům Smlouvami⁷⁴. Tvrzení Francouzské republiky, podle kterého „postup podle směrnice 98/34 umožňuje Komisi shromáždit informace a ověřit určité skutečnosti s cílem prokázání porušení před přijetím rozhodnutí“ se mi tudíž zdá být nesprávné a musí být odmítnuto.

113. Ostatně z bodu 62 rozsudku ze dne 16. července 2015, *ClientEarth v. Komise* (C-612/13 P, EU:C:2015:486), nijak nevyplývá, že by každá iniciativa Komise s cílem dohlížet na uplatňování smluv v souladu s čl. 17 odst. 1 SEU byla součástí vyšetřování. V tomto rozsudku se totiž dotčená vyšetřování vedená Komisí týkala specificky odhalování případných porušení povinnosti členských států provést dotčené směrnice a případně přijetí rozhodnutí o zahájení řízení o nesplnění povinnosti proti těm členským státům, u kterých dospěla k názoru, že porušily unijní právo⁷⁵.

71 – Obdobně viz rozsudek ze dne 30. dubna 1996, *CIA Security International* (C-194/94, EU:C:1996:172, bod 50). Bod 13 odůvodnění směrnice 98/34 uvádí, že „Komise a členské státy musí mít navíc dostatek času pro navržení změn předpokládaného opatření“ a bod 16 odůvodnění této směrnice upřesňuje, že „členský stát [musí] [...] odložit zavedení předpokládaného opatření o dobu postačující ke společnému přezkoumání navrhovaných změn nebo k vypracování návrhu závazného právního předpisu Rady nebo přijetí závazného právního předpisu Komise“.

72 – Viz článek 258 SFEU.

73 – V tomto smyslu viz body 59 až 61 napadeného rozsudku. Během jednání C. Schlyter konstatoval, že pokud jde o postup stanovený články 8 a 9 směrnice 98/34, který se týká návrhů technických předpisů, je existence porušení unijního práva čistě hypotetická, nepravděpodobná a spekulativní.

74 – Jak konstatovala Finská republika, „[k]onečná podoba právních předpisů, kterou členský stát přijme podle postupu stanoveného směrnicí 98/34, může být významně odlišná od původního návrhu. Pro potřeby posouzení nutnosti zahájit případně řízení o porušení povinnosti musí Komise v každém případě získat nové informace o stavu vnitrostátních právních předpisů a postup podle směrnice 98/34/CE nemůže být sám o sobě použit za účelem podání žaloby k Soudnímu dvoru“. (Viz bod 8 odpovědi Finské republiky na spis vedlejšího účastníka České republiky). Totiž „kontrola provedená v rámci postupu podle směrnice 98/34 je preventivní a jejím cílem je předcházet případné rozpornosti ve vztahu k unijnímu právu, zatímco řízení o porušení povinnosti je kontrolou *a posteriori*, jejímž cílem je ukončit činnosti členského státu, které jsou považovány za v rozporu s unijním právem“. Viz bod 11 písm. a) odpovědi Finské republiky na spis vedlejšího účastníka České republiky.

75 – Viz bod 98 tohoto stanoviska.

114. Navíc, i když podrobné stanovisko Komise bylo vydáno po sdělení návrhu vyhlášky Francouzskou republikou a tato výměna mezi Komisí a členským státem se mohla jevit jako shromažďování a systematické a formální ověřování informací, představuje toto podrobné stanovisko pouhé „zaujetí počátečního, prozatímního a konzultativního postoje“⁷⁶ tohoto orgánu k vnitrostátnímu návrhu právního předpisu, který se může změnit, zejména s ohledem na výhrady vyjádřené v tomto stanovisku.

115. Z toho vyplývá, že podrobné stanovisko Komise nepředstavuje rozhodnutí nebo přijetí prozatímního nebo předběžného postoje k návrhu technického předpisu, jehož jediným závazným právním účinkem je odložení přijetí technického předpisu členským státem o šest měsíců⁷⁷, a to i když jsou v souladu s konstatováními Komise „podrobná stanoviska přijímána kolegiem komisařů a představují v důsledku toho rozhodnutí Komise stejného typu jako je písemná výzva nebo odůvodněné stanovisko přijaté v rámci řízení o nesplnění povinnosti“⁷⁸.

116. Výklad, podle kterého by každý postup, ve kterém dojde k výměně informací nebo dialogu mezi členskými státy a Komisí ohledně uplatňování smluv představoval vyšetřování, by podle mého názoru byl nevhodným rozšířením tohoto pojmu, které by nebylo v souladu s cílem nařízení č. 1049/2001 ani s článkem 42 listiny základních práv, který podporuje přístup k dokumentům orgánů⁷⁹.

117. V důsledku toho se domnívám, stejně jako Švédské království⁸⁰, že je třeba jednoznačně rozlišovat na jedné straně řízení o nesplnění povinnosti podle článku 258 SFEU, postup v rámci systému EU Pilot a postup dotčený ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise (C-612/13 P, EU:C:2015:486), který se týkal zjišťování a řešení případných nesplnění povinností členských států, a na druhé straně preventivní postup stanovený články 8 a 9 směrnice 98/34, což podrobné stanovisko vydané Komisí vylučuje z pojmu „vyšetřování“⁸¹.

118. Na tento závěr nemá žádný vliv skutečnost, že po postupu stanoveném články 8 a 9 směrnice 98/34, a zejména po vydání podrobného stanoviska podle čl. 9 odst. 2 uvedené směrnice, mohou později přijaté technické předpisy případně vést k zahájení řízení o nesplnění povinnosti Komisí.

119. Ani z Pokynů Komise z listopadu 2014 o postupu v rámci systému EU Pilot nelze vyvodit argument pro tvrzení, že postup stanovený články 8 a 9 směrnice 98/34 představuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

76 – Viz bod 63 napadeného rozsudku. I když je totiž postup podle článků 8 a 9 směrnice 98/34 povinný, postoj zaujatý Komisí v podrobném stanovisku není závazný a členské státy mohou a nemusí změnit své návrhy technických předpisů. Jak uvedla Komise, „na konci postupu stanoveného směrnicí 98/34 to je dotčený členský stát, kdo rozhodne, zda přijme návrhy předpisů v podobě, v jaké je oznámil, zda je změni nebo zda je nepřijme“. (Viz bod 21 odpovědi Komise). Podle Finské republiky „[u]stanovení, které bude nakonec členským státem přijato s ohledem na připomínky vyjádřené k dotčenému předpisu, se může podstatně odchýlit od původní podoby. Za účelem posouzení nutnosti případné žaloby na nesplnění povinnosti tedy Komise v každém případě musí získat nové informace o stavu vnitrostátní právní úpravy, pokud se jedná o údaje, které byl členský stát povinen sdělit podle směrnice 98/34“. Viz bod 11 odpovědi Finské republiky.

77 – Viz článek 9 odst. 2 druhá odrážka směrnice 98/34.

78 – Viz bod 21 odpovědi Komise.

79 – Obdobně viz bod 43 stanoviska generálního advokáta Cruz Villalóna ve věcech ClientEarth v. Komise a ClientEarth a PAN Europe v.EFSA (C-612/13 P a C-615/13 P, EU:C:2015:219), podle kterého „vyšetřování“ ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001 nelze směřovat s „dohledem“, jímž v obecném slova smyslu pověřuje Komisi čl. 17 odst. 1 Smlouvy o EU v souvislosti s „uplatňování[m] práva Unie“. Je totiž zcela zřejmé, že vyšetřování, na něž odkazuje výše uvedené ustanovení nařízení č. 1049/2001, vykazuje odlišnou míru intenzity než zajišťování informací, které je nezbytné k tomu, aby Komise mohla dostát své úloze strážkyně Smluv.“

80 – Viz bod 19 odpovědi Švédského království, která stanoví „že aby se mohla uplatnit výjimka z důvěrnosti, která má chránit cíle vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, musí existovat spojení s tvrzením Komise o porušení unijního práva. Je tak provedeno vymezení pro vyloučení různých předběžných opatření přijatých preventivně Komisí.“

81 – Podle Švédského království „[v]zhledem k tomu, že dotčený členský stát musí po přijetí podrobného stanoviska informovat Komisi o opatřeních, která hodlá na základě tohoto stanoviska přijmout a že Komise musí k těmto opatřením zaujmout postoj, je nemožné, aby Komise prostřednictvím tohoto stanoviska zaujala konečný postoj k otázce, zda došlo k porušení unijního práva“.

120. I když je pravda, že podle těchto Pokynů Komise nemůže být postup v rámci systému EU Pilot proveden, pokud členský stát nesplnil svou povinnost reagovat na podrobné stanovisko vydané podle čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34 nebo pokud členský stát přijal technický předpis, který je v rozporu s unijním právem, což by naznačovalo, že tyto dva postupy jsou stejné povahy, ve skutečnosti tomu tak, zdá se, není.

121. Z bodu 1.15, nazvaného „Opatření přijatá v návaznosti na oznamovací postup“, zprávy Komise Evropskému parlamentu, Radě a Evropskému hospodářskému a sociálnímu výboru totiž vyplývá, že „[v]e všech ostatních případech, kdy potenciální porušení práva EU v oblasti vnitřního trhu nebyla zcela vyjasněna během postupu podle směrnice 98/34/ES, Komise provedla další šetření, která v některých případech nakonec vedla k postupu v rámci systému EU Pilot nebo k řízení o nesplnění povinnosti (článek 258 SFEU)“⁸².

122. Z toho vyplývá, že ve světle rozporné dokumentace samotné Komise o vzájemném působení těchto dvou postupů není prokázána tvrzená nemožnost návaznosti postupu stanoveného článku 8 a 9 směrnice 98/34 a postupu v rámci systému EU Pilot.

123. V souladu s připomínkami Finské republiky⁸³, je třeba doplnit, že tím, kdo je povinen sdělit údaje uvedené ve směrnici 98/34⁸⁴, je členský stát, kdežto v případech řízení o nesplnění povinnosti a postupu v rámci systému EU Pilot dojde k výměně informací z podnětu Komise.

124. V každém případě, pokud má Komise, jak uvádí Finská republika, po preventivním postupu podle článků 8 a 9 směrnice 98/34 dostatek informací o „obsahu vnitrostátních právních předpisů před přijetím výzvy dopisem [...] může být fáze EU Pilot vynechána, protože je [nadbytečná a neúčinná]“⁸⁵. Nicméně taková faktická a náhodná situace spojená s konkrétním spisem nebo věcí neznamena, byť Francouzská republika a Komise zastávají opak, že postup stanovený články 8 a 9 směrnice 98/34 a postup v rámci systému EU Pilot sledují podobné cíle.

125. V důsledku toho se domnívám, že se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že postup stanovený směrnicí 98/34 nepředstavuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

126. Z toho vyplývá, že první část jediného důvodu kasačního opravného prostředku musí být zamítnuta.

Ke druhé části jediného důvodu kasačního opravného prostředku a existenci ohrožení cíle postupu stanoveného směrnicí 98/34

127. Ve druhé části svého jediného důvodu kasačního opravného prostředku Francouzská republika tvrdí, že v bodech 84 až 88 napadeného rozsudku se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl subsidiárně za to, že i v případě, že by podrobné stanovisko vydané Komisí bylo součástí vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, neohrožovalo by zpřístupnění tohoto dokumentu nutně cíl postupu stanoveného směrnicí 98/34.

128. Z toho vyplývá, že druhá část jediného důvodu kasačního opravného prostředku je založena na předpokladu, že postup stanovený články 8 a 9 směrnice 98/34 představuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

82 – Zvýraznění provedeno autorem tohoto stanoviska.

83 – Viz bod 73 tohoto stanoviska. Viz rovněž bod 3 písm. a) Pokynů Komise z listopadu 2014 o postupu v rámci systému EU Pilot, který vysvětluje hlavní fáze postupu v rámci systému EU Pilot.

84 – Během jednání C. Schlyter zdůraznil mnohostrannou povahu postupu upraveného články 8 a 9 směrnice 98/34, kdežto postup v rámci systému EU Pilot je dvoustranné povahy.

85 – Viz bod 14 odpovědi Finské republiky na spis vedlejšího účastníka České republiky.

129. Budu tedy analyzovat tuto druhou část pouze pro případ, že by Soudní dvůr v rozporu s mým stanoviskem rozhodl, že dotčený postup představuje vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001.

130. Zprvée Francouzská republika uvádí, že C. Schlyter nikde v původní žalobě, replice ani vyjádřeních k podáním vedlejších účastníků nevznesl argument, podle kterého by v případě, že by postup stanovený směrnicí 98/34 představoval vyšetřování, zpřístupnění napadeného dokumentu neohrožovalo cíl tohoto vyšetřování. Má tudíž za to, že se Tribunál, jelikož nebyl důvod jím zkoumaný subsidiárně vznesen C. Schlyterem (žalobcem v řízení před Tribunálem) a týká se legality sporného rozhodnutí po meritorní stránce, dopustil v bodech 84 až 88 napadeného rozsudku nesprávného právního posouzení, když se tímto důvodem zabýval z vlastního podnětu.

131. Domnívám se, že tento argument musí být odmítnut.

132. V bodě 76 napadeného rozsudku Tribunál uvedl „[t]vrzení Francouzské republiky, jež uvedla na jednání, podle něhož nelze podceňovat destabilizační aspekt zveřejnění případných kritik Komise vůči návrhu technického předpisu oznámeného Komisi ještě před tím, než by na ně měl členský stát příležitost odpovědět, není opodstatněné“. Dále Tribunál rozhodl, že „Francouzská republika zejména nevysvětlila, který orgán by byl neoprávněně destabilizován z důvodu zveřejnění stanoviska Komise ke slučitelnosti návrhu technického předpisu s určitými aspekty unijního práva“⁸⁶.

133. Z toho na rozdíl od konstatování Francouzské republiky vyplývá, že se Tribunál nezabýval argumentem, podle kterého přístup k podrobnému stanovisku porušuje cíl postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34 z vlastního podnětu, ale učinil tak v odpověď na argumenty vznesené před ním samotnou Francouzskou republikou a Komisí.

134. Zadruhé Francouzská republika uvádí, že v bodě 85 napadeného rozsudku Tribunál připomněl, že cílem postupu stanoveného směrnicí 98/34 je předcházet přijetí vnitrostátního technického předpisu, který vytváří překážku volnému pohybu zboží nebo volnému pohybu služeb nebo svobodě usazování hospodářských subjektů v rámci vnitřního trhu, a to vnitrostátním zákonodárcem. Tribunál tak podal restriktivní výklad cíle postupu stanoveného směrnicí 98/34.

135. Pro Francouzskou republiku je cílem postupu stanoveného směrnicí 98/34 rovněž přimět členský stát změnit návrh vnitrostátní právní úpravy, pokud je to nutné, aby se stal slučitelným s pravidly, kterými se řídí vnitřní trh, a to prostřednictvím dialogu a smírného řešení sporu mezi Komisí a dotyčným členským státem. Francouzská republika má také za to, že vedle cíle spočívajícího ve slučitelnosti vnitrostátních předpisů, sleduje postup stanovený směrnicí 98/34 rovněž cíl týkající se kvality dialogu mezi Komisí a dotyčným členským státem. Uvádí, že Soudní dvůr v bodě 63 rozsudku ze dne 14. listopadu 2013, LPN a Finsko v. Komise (C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738) rozhodl, že zpřístupnění dokumentů vztahujících se k řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení by mohlo změnit povahu a průběh takového řízení, jelikož za těchto okolností by mohlo být ještě obtížnější zahájit jednání a dosáhnout dohody mezi Komisí a dotyčným členským státem, aby bylo unijní právo respektováno a předešlo se soudnímu řízení.

86 – Viz rovněž bod 77 napadeného rozsudku, podle kterého „nelze přijmout ani argument Komise, podle něhož by zpřístupnění podrobného stanoviska, jež vydala v rámci postupu stanoveného směrnicí 98/34 v období, po které trvá *status quo*, mohlo narušit pozdější jednání mezi stranami [(bod 3 devátý pododstavec (sporného) rozhodnutí], jelikož uvedený postup by případně mohl vést k žalobě o nesplnění povinnosti proti oznamujícímu členskému státu“. Je třeba zdůraznit, že bod 3 devátý pododstavec sporného rozhodnutí se nachází v části nazvané „Protection of the purpose of Investigations“ (Ochrana cíle vyšetřování).

136. Francouzská republika doplňuje, že jak však vyplývá z bodu 109 stanoviska generální advokátky J. Kokott ve věci *Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau* (C-139/07 P, EU:C:2009:520), „ochrana cílů vyšetřování se vztahuje rovněž na prostor pro nerušené diskuse o výtce porušení [unijního práva]. Takový svobodný prostor má smysl proto, že se dotčený členský stát, ale i Komise mohou bez přílišného tlaku veřejnosti snažit o dosažení smíru. Pokud by byl každý krok kontroverzního řízení o nesplnění povinnosti veřejný, mohli by se nositelé politických rozhodnutí těžko znovu vzdát vydobytých pozic. Zamezilo by to pravděpodobně smysluplnému řešení konfliktu v souladu s právem“.

137. Podle Francouzské republiky odůvodňuje smírné vyřešení sporu mezi Komisí a dotčným členským státem před předložením věci Soudnímu dvoru odmítnutí přístupu k dotčeným dokumentům.

138. Carl Schlyter se domnívá, že „předložení argumentu poprvé až v tomto stadiu řízení, pokud se jedná o údajné ohrožení dialogu mezi Komisí a členskými státy a dovolávání se stanoviska generální advokátky J. Kokott [ve věci *Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau* (C-139/07 P, EU:C:2009:520), je nepřípustné]. Francouzská republika měla možnost předložit svůj argument během počátečních fází řízení. C. Schlyter a Tribunál žádali, aby byl argument týkající se tvrzeného škodlivého účinku podložen, ale Francouzská republika neodpověděla a nadále citovala stanovisko generální advokátky J. Kokott, aniž vysvětlila, v čem je v rámci projednávané věci relevantní“.

139. Podle C. Schlytera ani judikatura⁸⁷, ani samotná směrnice 98/34 nepodporují tvrzení Francouzské republiky, podle kterého je odlišným a nezávislým cílem směrnice 98/34 rovněž zlepšení dialogu mezi Komisí a dotčným členským státem. Domnívá se, že ačkoli takový dialog může být užitečný pro dosažení cíle směrnice I 98/34, nic to nemění na tom, že tato směrnice má jen jeden konečný cíl, totiž zaručit slučitelnost vnitrostátních technických předpisů s unijním právem, a že otázka, zda zpřístupnění dokumentů může ohrozit cíl postupu, musí být zkoumána ve vztahu k tomuto cíli.

140. Podle mého názoru musí být námitka nepřípustnosti vznesená C. Schlyterem⁸⁸ zamítnuta. Z bodu 83 a následujících spisu vedlejšího účastníka Francouzské republiky ve věci, v níž byl vydán napadený rozsudek, vyplývá, že tento členský stát dotčené argumenty před Tribunálem uplatnil⁸⁹ a nevznáší je před Soudním dvorem poprvé až v rámci projednávaného kasačního opravného prostředku.

141. Pokud jde o meritum věci, nemyslím si, že Tribunál podal restriktivní výklad cíle postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34 a smírné řešení sporu mezi Komisí a dotčným členským státem před předložením věci Soudnímu dvoru odůvodňuje odepření přístupu k dotčeným dokumentům. Jak jsem uvedl v mých závěrech k první části jediného důvodu kasačního opravného prostředku, cílem postupu stanoveného v uvedených člancích této směrnice je jednat s předstihem a předcházet přijetí technických předpisů, které by vytvářely překážky obchodu. V rozporu s konstatováním Francouzské republiky není smírné řešení sporu mezi Komisí a dotčným členským státem před předložením věci Soudnímu dvoru cílem postupu stanoveného články 8 a 9 směrnice 98/34. Zpřístupnění podrobného stanoviska tedy nemůže ohrozit cíl uvedených článků.

142. V důsledku toho navrhuji Soudnímu dvoru, aby zamítl rovněž druhou část jediného důvodu kasačního opravného prostředku.

87 – Viz rozsudky ze dne 8. září 2005, *Lidl Italia* (C-303/04, EU:C:2005:528, bod 22, ze dne 15. dubna 2010, *Sandström* (C-433/05, EU:C:2010:184, bod 42), jakož i ze dne 9. června 2011, *Intercommunale Interrosane a Fédération de l'industrie a du gaz* (C-361/10, EU:C:2011:382, bod 10).

88 – Viz bod 138 tohoto stanoviska.

89 – Viz body 83 a 84 spisu vedlejšího účastníka Francouzské republiky před Tribunálem ve věci, ve které byl vydán napadený rozsudek, podle kterého „Je ustálenou judikaturou, že členské státy mají právo od Komise očekávat, že zaručí důvěrnost vyšetřování, která mohou vést k řízení o nesplnění povinností [...]. V tomto ohledu, jak ve svém stanovisku zdůraznila generální advokátka J. Kokott [ve věci] *Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau* (C-139/07 P, EU:C:2009:520), ochrana prostoru pro nerušené diskuse o výtce porušení unijního práva má smysl proto, že se dotčený členský stát a Komise mohou bez tlaku snažit o dosažení smíru“.

K nákladům řízení

143. Podle čl. 184 odst. 2 jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 138 odst. 1 téhož jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě jeho čl. 184 odst. 1, se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. V souladu s čl. 140 odst. 1 téhož jednacího řádu, který je rovněž použitelný na řízení o kasačním opravném prostředku na základě uvedeného článku 184 odst. 1, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady. Podle čl. 184 odst. 4 téhož jednacího řádu může Soudní dvůr rozhodnout, že vedlejší účastník řízení v prvním stupni, který se účastnil řízení o kasačním opravném prostředku, ponese vlastní náklady řízení.

144. Vzhledem k tomu, že to C. Schlyter požadoval, musí být podle mého názoru Francouzské republiky uložena náhrada nákladů řízení. Finská republika, Švédské království, Česká republika a Komise ponese vlastní náklady řízení.

Závěry

145. Vzhledem k předcházejícím závěrům navrhuji Soudnímu dvoru, aby:

- zamítl kasační opravný prostředek;
- uložil Francouzské republice, aby nesla vlastní náklady řízení a uhradila náklady řízení vynaložené Carlem Schlyterem, a
- uložil České republice, Finské republice, Švédskému království a Evropské komisi, aby nesly vlastní náklady řízení.